

32. Kép: Sátorbontás Hartán

XII. nap (2017.07.20, péntek)

Az éjszakai szél, ha mérsékelten is, de kitart reggelig. Iránya Nyugat – Észak Nyugat. Ha ez így marad, akkor 3 nap után végre nem szembe szélben kell majd evezni, sőt talán még segítségünkre is lehet. Tegnap este a tábortűznél ücsörögve fontos döntést hoztunk. Túránkat megtoldjuk még 1 nappal, így kényelmesen leérünk Mohácsra. Erről fiunkat is értesítjük, aki majd összeszed minket a Happy-vel együtt a végállomáson. 100 fkm van még hátra, és erre így 3 napunk marad.

Szerencsére Csilla sokáig alszik, ez jót tesz a szervezetének. A reggeli csoki és müzli. Nem túl sok, de nem is kívánok többet. Lebontjuk a sátrat és egyetértünk abban, hogy indulás előtt iszunk még valamit. Csilla főleg egy forró kávéra vágik. Délelőtt 10 óra, de a Sörkert még zárva. Nem sokkal később látom, ahogy a csapos fiú a kajáját tolja a vízre. Ellenben Csilla arról számol be, hogy egy külön épületben található mellékhelyiségek és zuhanyzók nagyon kultúráltak. Ezt a felfedezést már csak akkor fogjuk élvezni, ha legközelebb erre

33. Kép: Szembeszélben közeledünk Pakshoz

járunk. Aztán nagy nehezen elindulunk. Az első 15 km Paksig, ott folytatódik, ahol tegnap abbahagytuk. A szél Nyugat-Dél Nyugati irányba fordul így oldal-szembe szél kapunk, hisz ezen a szakaszon a Duna folyásának az iránya Délnyugati. Paks előtt már teljes szembe szélben haladunk újra. Az oldal-szembe szél végig tekerte a hajót, most pedig a szembe szél akarja kicsavarni kezünkben a lapátot, néha frissítő zuhanyt permetezve arcunkba.

Pakson a komp kikötőnél szeretnék partra szállni, de itt kenuval lehetetlen. És ez igaz Paks végig kövezett partjára. Végül több, mint 1 km-el lejjebb, a vízi színpad alatt (ami egy uszályból van kialakítva), a vízirendőrség épületénél lehorgonyzott paksi Atomerőmű SE stégjén kötünk ki. A hajót a part felőli, csendesebb oldalon, kötéllel a pontonra párhuzamosan rögzítem. Happy és a kikötő közé ütközőként mentőmellény kerül. Nincs mese, a hajónknak a vízben kell maradnia.

Egy parton ücsörgő bácsitól próbálunk érdeklődni étterem felől. Helyinek tűnik, de csak a komp kikötőnél lévő Halászcsárdát tudja ajánlani, ami a „Paks” táblánál található a város északi szélén. Szerencsésnek érezzük magunkat, amikor pár száz méter séta után, a vasút

34. Kép: Happy-vel a paksi stégnél

alatt átkelve találunk egy másik éttermet. Kicsit gyanús, amikor helyet foglalunk, hogy rajtunk kívül nincs több vendég. De talán a tulaj lepődik meg a legjobban, hogy mit keresünk mi itt. Közli, hogy a melegre való tekintettel zárva van, és különben sincs ilyenkor vendég.

Morogva, feszülten indulunk tovább a déli rekkenő hőségben a város szélére. A 6-os út melletti bisztró itt is zárva van, de a felette lévő lepukkant, szocreál, „Halászcsárda” nevet viselő épületbe bejutunk. Az első emeleten található étterembe kívülről egy lépcsőn megyünk fel. Itt ülnek is páran, a menzáról ismert terített asztalok mellett. Jobb, mint a semmi – gondoltam, majd sört rendelnék, mire a pincér közli velem, hogy nincs áram így nem tudják hűteni. Már meg sem lepődöm. Inkább kérek egy limonádét, mert állítólag a szóda elég hűs. Már bánom, hogy egyáltalán kikötöttünk Pakson, ezért beérem egy gyümölcslevesel, ami amúgy nem is rossz. Csilla májgombóc leveséhez viszont hideg vizet kell kérnünk, annyira sós. Ő még bepróbálkozik egy gombával töltött pulykával, ami átlagosnak (később szaladósnak) bizonyul. A mellé felszolgált káposztasaláta viszont tényleg finom.

Kicsit elszontyolodva ballagunk vissza hajónkhoz. Mielőtt elindulnánk, azért bekapcsolom a GPS-t, hogy megnézzem, hol van a legközelebbi bankjegykiadó automata, mert nem valószínű, hogy sok helyen tudnánk már kártyával fizetni. A postát írja 800m-re gyalog. Ezt bevállalom, bízva abban, hogy talán hamarabb is szembe jön velem egy ATM. Csillát nem akarom már rángatni, így ő a vízirendőrség árnyékába húzódik. Most a másik irányba indulok el. Alig teszek meg száz métert, a vasút alatt áthaladva egyből az Erzsébet szálló igen kulturált kávézójába, majd patinás éttermében botlom. Nagyon nyeltem balekségünkre gondolva, de azért gyorsan hívtam Páromat, hogy inkább itt várjon, biztos kellemesebb. Előbb vonakodik, később nagyon örül a lehetőségnek. Tulajdonképpen itt kezdődik a belváros, ahol minden megtalálható. Két perc múlva például egy ATM, és vele szemben a bolt, ahol gyorsan be is vásárolok. Némi meglepit is teszek a szatyorba.

Szerelmemet egy igen jól kinéző jegeskávé és egy éppen elpusztított somlói desszert romjai mellett találok a klimatizált kávézóban. Kivirult orcáján látom, hogy máris jobb kedve van. Lelkesen meséli, hogy a világ különböző pontjáról szüretelt kávé közül lehet választani, amit természetesen frissen darálnak minden csésze kávé előtt. Meg is kóstolja

35. Kép: Kávékülönlegességek a világból

még a jávaiból készült eszpresszót. Nekem is jut egy kis élvezet a csapolt Zirci Apátsági sör formájában.

Kezd kicsit átértékelődni Paksról alkotott nem igazán jó első benyomásunk. Bár ma a várost mindenki az atomerőműről ismeri, ez a település is szerves része volt a magyar történelemnek. Ez nem is csoda, hisz földrajzi elhelyezkedése lévén stratégiai szerepe volt. Ennek megfelelően megszenvedték a mögöttünk lévő századokat. Nagy számban éltek itt Ráczok, majd Németek és Zsidók. Az amúgy mezőföldi község az „atomváros” kiépülésével vett új lendületet. Ennek kapcsán több mint 2000 új lakás épült, és egyben hozzá is járult, hogy 1979-ben városi rangot kapjon. Energiát 1982 óta termelnek.

Nehezen állunk fel a hűs helységből. Délután 4 óra van már, amikor újból a hajóban ülünk. Kicsit át is tervezem az útitervet. Elég lesz, ha csak Foktőig megyünk...

Bár Paksra kikötni nem lehet, a vele szemben lévő gyönyörű partokon a városból kirajzott paksiak élvezik a napsütést. Az atomerőmű magasságában, gáttal elválasztva egy gőzölgő zuhatag ömlik a Dunába. Talán a reaktorok hűtővize? Később viszont egy masszív, hosszan

36. Kép: Hagyományos halászeszközök Paksra

elnyúló szutyokba érünk. Csilla a szagról és néhány egész uszadékról ítélve úgy gondolja, hogy valami állati feldolgozó szennyeződése lehet. Ez a massa az egész kalocsai Duna medervonalában végigkísér minket.

Foktő beváltotta a várakozásokat. Partjai valóban szépek (eddig csak a google maps-on vizsgáltam), a helyiek el is lépik teljes egészében. A csárdából lakodalmas zenét hoz a szél. Mégsem kötünk ki. Némi vita után úgy döntünk, hogy olyan szépen lecsendesedett a szél, a nap sem éget már, hogy érdemes továbbhaladnunk. Egészen Fajszig evezünk, ahol a régi kompikötő mellett szállunk partra, mint egyetlen lehetőség. Itt bezzeg nem csak a Domborit Fajsszal összekötő kompjárat szűnt meg, de a csárda sem üzemel már. Épült viszont itt is egy zarándok menedékház, mint a vándorút egyik stációja.

Hamar rájövünk, hogy táborhelyünk valószínű birkaitató, mert sátorverés közben már óriás bögölyök hada támad, és az illatokat sem a Chanel parfüm terjeszti. Sűrű káromkodások közepette nyomkodom a cövekeket a földbe. Csilla közben törülközővel a kezében csapkodva, de sztoikus nyugalommal tűzhelyet épít. Én úgy döntök, hogy ilyen körülmények között lemondok a vacsoráról.

Időközben megjelenik a parton a helyi etnikum fiatalabb generációja. Csilla gyanakvóan tekint félējük, amikor a társalgásukból a következő mondatot hallja: - nézd mán! Migránsok dik! - Békesség érdekében inkább a megelőzés taktikájához folyamodunk, ezért odasétálunk hozzájuk beszélgetést kezdeményezni és eloszlatni a feltevésüket. Óvatosan érdeklődünk a fajszi vásárlási lehetőségekről, és az ifjúság szórakozási lehetőségeiről. Csodálkoznak is, hogy egy lélekvesztőn ekkora utat teszünk meg, de a rafinált kérdést is felteszik: -Csak ketten vannak?

- Nem – válaszoljuk.

- A többiek is jönnek, csak lemaradtak.

Csilla azért óvintézkedésként, és egy kicsit talán riasztóként körbe hordja sátrunkat mindenféle gallyal és karókat is lever. Nekem a tartalék vész-sátrunkat kell felvernem álca gyanánt.

Szerelmem még a védvonalat építi, amikor én meggyújtom a tábortüzet, így legalább a Leányfaluról hurcolt kukoricát is meg tudjuk főzni. Ekkor támad a szúnyogok rég nem

látott hada, akik nem is szívják a vérünket, hanem harapnak, hiába csapkodunk egyre nagyobb frekvenciával. Azért egy üveg bort eliszogatunk a tűznél beszélgetve, és hallgatva a hajnalig tartó zenét, ami a túl oldalról szól előbb Rock koncert, majd diszkó formájában. Inkább az egy évvel ezelőtti családi nyaralásra emlékezünk, amit a közelben lévő Fadd-Domboriban töltöttünk. Hát ennyit erről a táborhelyről. Nem fogom javasolni a kihalt falu mentén való táborozást.

XIII. nap (2017.07.22, szombat)

Éjszaka nem történt semmi atrocitás, hacsak a Disco lármáját nem számolom ide. Reggel nincs kedvem kikelni a takaró alól, mert tartok a vérszívóktól. Inkább a sátorban jegyzetek. Csilla még édes deden alszik. El kell majd keserítenem, hogy a hőség mellett déli széllel zivatarok várhatóak.

Szúnyogjaink és a böglyök alig várták már, hogy elhagyjuk a menedéket adó lakhelyünket. Számosságukat előidéző birkanyáj is megjelenik a terelő kutyákkal és a juhással együtt, aki az utolsó pillanatban fordítja el a négylábú seregét fürdőhelyükről, amit most mi bitorlunk. Ahogy csomagoljuk a tábort úgy közeledett a zivatar cella. Már haljuk a dörgést, és néhány villám is cikázik az égen, de a fentiek segítségével, - ím, már mondhatjuk, hogy szokás szerint - ismét mellettünk vonul el. Ez jó látszik a folyamatosan frissülő online radaron is. Ugye-ugye...ez a fránya technika. Persze csak, ha működik. Ha nem támadja meg vírus, és nem merül le éppen. Mert akkor különben maradnak a megfigyelésekre alapuló hevenyészett előrejelzések, és a bizonytalan döntések meghozatala.

A technika ellenére is lassabb a sátorbontás, mert kivárjuk, hogy milyen irányt vesz a vihar, mielőtt elindulnánk. Még készítünk néhány fotót, majd annak ellenére útnak indulunk, hogy a radaron látszik egy utánpótlás, de mozgásának irányából arra következtetnek, hogy ez se itt fogja átlépni a Duna vonalát. Kellemes hátszélben evezünk végre, de nem jutunk messzire, mert erős villámtevékenység jön velünk szemben, az ímmár feltűnő szekszárdi Dunahíd felől. Biztonságosabb ilyenkor a parton. Egy gyönyörű homokpadon kötünk ki, melynek felső partján ligetes erdő, ideális táborhely. Nem sokat kellett volna tegnap már

37. Kép: Radar elemzés a "dunai tengerparton"

evezni, és jóval kellemesebb helyen verhetünk volna tanyát. Pár perc múlva úgy látszik ez a cella is elkerül.

Kis fotózkodás a dunai tengerparton, majd újra hajóban vagyunk. Alig hogy beérünk a sodorvonalba, nyakunkba kapjuk a távolodó vihar hátvédjét egy kiadós eső kíséretében. Mivel vízhatlan ruháink rajtunk, a csomagok elővigyázatosan fóliával letakarva, így nincs nagy pánik. Azért újra kikötünk, és a parti fűzek oltalma alatt várjuk meg a zápor végét, ami nem tart túl sokáig. Kedvünk jó, erről tanúskodnak az esőkabátban készült képeink is. Negyed óra múlva ismét hajóban vagyunk. Ahogy a napocska előbújik a viharfelhők mögül mi is

38. Kép: Esőben is boldogan

vetközni kezdünk, az erősen melegedő lebegőben. Az M9-es autótutat (Ez köti majd egyszer össze Sopront Szegeddel) a Dunán átvezető, Szent László Királyról – Szekszárd védőszentje – elnevezett híd alatt áthaladva érünk a Gemenci tájvédelmi körzet határához. A csodálatos gemenci partok mellett elhaladva a vízben is érezni lehet az erdő illatát. Életünket csak az a bögöly család keseríti meg, amelyet valószínűleg még Fajszról hoztunk. És semmit nem tudunk tenni ellenük. Talán ezért is feszültebbek vagyunk egy kicsit, ezen a gyönyörű Duna szakaszon.

Ideje lenne enni valamit. A felkészülés során már láttam, hogy az érsekcsanádi dunaparton üzemel egy csárda. Amint meglátjuk az első nyaralótelepet ki is kötünk, Csárdának viszont egyelőre se híre, se hamva. Ilyenkor jön segítségünkre az Internet, ami informál minket, hogy jelenlegi helyüinktől pár kilométerrel lejjebb, a révkikötőnél találjuk a „RÉV Csárdát”, ahová egyébként csak asztalfoglalással lehet érkezni. Ezt meg is tesszük, várnak szeretettel.

A Veronka szigettel szemben kötünk ki újból, pár száz méterrel a csárdától feljebb. Az étterem már az első benyomásra is jóval kecsegtetett. Nem egy hatalmas paprikafűzéses csárdát kell elképzelni, hanem egy hangulatos családi éttermet, egy kis védett

39. Kép: Így már kellemesebb az élet...

kerthelyiséggel. Ehhez párosul a felszolgálók kedvessége és a számomra sokat jelentő mindösszesen 1 oldalból álló étlap. Az ételeket szó szerinti látványkonyhába készítik. Szemünk láttára ropog a tűz a bogrács alatt (50 perc alatt készül el a „testre szabott” halászlé például), forgatják a húsokat a parázson, míg a szabadtéri kemencében frissen készülnek a sütnivalók. Kapucinus kézműves sörökkel próbáljuk rendbe tenni a vízháztartásunkat. Csilla bodzásat én pedig a Vereset tesztelem.

A gyümölcsleves piros zománcozott lábasban érkezik, és a további ételek tálalása is hasonló, hagyományos edényekben történik. Csillának harcsapörköltet rejtett házi túrúscsuszával, nekem szürkemarha hátszint, amihez Heiman kadarkát kértem. Az ételek válogatott alapanyagokból készülnek, bár Csilla harcsája kicsit zsíros volt. Amilyen kellemes a hely és az étek minősége, olyan szép a végszámlánk is. Dunai túránk legnagyobb összegét fizetjük ki, ami annyira túlzónak tűnik, hogy már nem is tudunk jó szájjal gondolni, az egyébként tényleg rendben lévő étteremre.

Vegyes érzelmekkel indulunk útnak, és ráadásul a böglyök is megvártak a kenuban. Ki is kötünk még Baja előtt egy fürdőhelyen, hátha megszabadulunk útitársainktól, de sajna ez

40. Kép: Bajához közeledünk

nem sikerült. A városhoz közeledve már látszott, hogy a Bajaiak szeretik a Dunájukat. Mint a kasból kirajzó dolgozó méhek lepték el a kanyargó kék szalagot. A fővényes partokon fürdőzők hada. Rég nem látott vízi élet, amely a Türr István (Baja szülötte, aki olyan jelentős vízügyi vállalkozások kezdeményezője volt, mint a Korinthoszi- és a Panamacsatorna megépítése) híd után balról nyíló Sugovicán csak fokozódott.

A Sugovica – más névén Kamarás Duna – a Duna egyik mellékága. Partján található Baja központja. Van egy feltevés miszerint a „Sugó” régen a Duna főága lehetett. A Szeremlei holt Dunát egy töltéssel zárták el, így csak úgy lehet visszatérni a fő mederbe, ha visszaevezünk a torkolathoz. A legenda szerint egy gazdag vízimolnár Súgó Vica nevű lányáról kapta a nevét, aki – miután apja visszautasította kedvese, egy szegény molnárlegény lánykérését – szerelmével együtt a folyóba ölte magát.

41. Kép: A Sugó

Nagyjából másfél kilométert evezünk a Sugón, mikor közvetlen a belváros előtt kikötünk egy homokos strandon. Miközben a fővényre húzzuk a hajót, egy helyi kutyás fiatalemberrel ismerkedünk meg, aki alkalmi idegenvezetőnk lesz, hogy megtaláljuk a kb.

negyed óra sétára található marketet, ahol pótoljuk kifogyó készleteinket. A kasszánál kosarunk tartalmát kifizetve, azonnal a hideg üdítőhöz nyúlunk és megkönnyebbülve frissítjük kiszárad torkunkat. Meleg van. Csillán kitörnek a fáradság fizikális jelei. Félttem Őt, de keményfából faragták és hamarosan újból a hajóban ül, és kifelé evezünk a mellékágból.

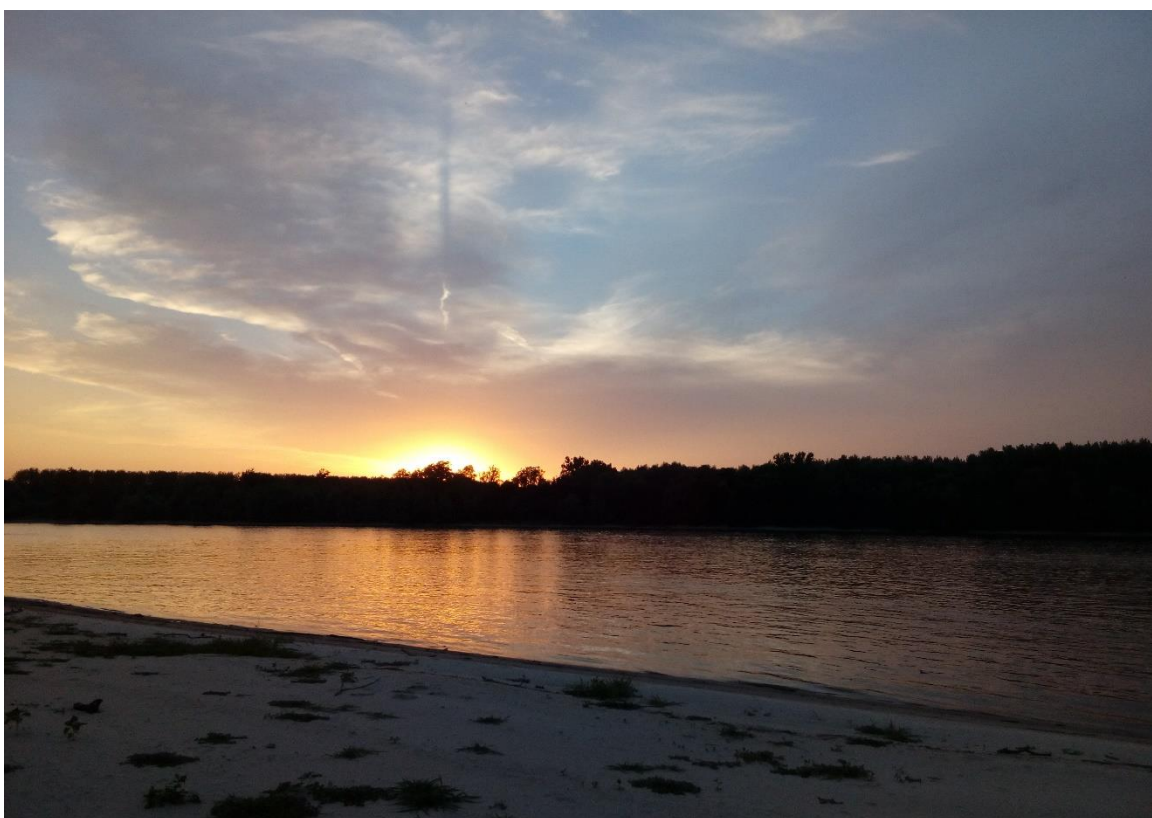
42. Kép: Baja belvárosa a Sugovicáról

Gyönyörűek a partok Baja alatt. Alkalmi ismerősünk a Ferenc Csatorna befolyása után ajánl egy táborhelyet, ami tényleg gyönyörű, de hétvége lévén lakott, úgy, mint a Duna mindkét oldalán fellelhető táborhelyek többsége. A régi Dunakanyarra emlékeztet a nyüzsgő Al-Duna. Látszik, hogy létük része az itt lakóknak, hogy a folyó partján töltik szabadidejüket nomád körülmények között. Kilométereket evezünk lefele előbb a jobb, majd a baloldalon, mire végre kikötünk két kőzárás között, egy nagyobb homokzátonyon, és minden normális elvet felrúgva, itt verünk sátrat, egy olyan részén, ahol némi zöld köti meg a finom szemcséjű folyami homokot.

Este 8 óra van. 37 km-t tettünk meg Fajsz óta, a Sugovicát is beleszámítva ma is megeveztük a 40 kilométerünket.

43. Kép: Utolsó tábohelyünk Baja alatt....

44. Kép:.....naplementében

Sajnos a böglyeink is megtették ugyanezt a távot velünk, akik ismét megnehezítik a

sátorverést. Ahogy ők elülnek, úgy éledeznek a szúnyogok. Este 9, amikor hatalmas fürdőzést csapunk enyhítve a csípéseinket. Egész utunk során a legkellemesebb fürdőhelyünk van.

A víz délnek haladva egyre melegebb. Bársonyosan simogatja, fárad izmainkat. Ki se akarunk jönni, annyira élvezzük. A homokban könnyedén ások egy gödröt, amibe Szerelmem gyűjti a tűzifát. Egy üveg bor mellett próbálnánk feleleveníteni az elmúlt két hét élményeit, de egyelőre a kimerültségtől viszonylag csendben bámuljuk a természetes mennyezetünkön, a tiszta időben egymás után felcsillanó távoli lámpásainkat. Érezzük, hogy időbe telik mindazt feldolgozni, amin együtt mentünk keresztül, mintegy megerősítve szövetségünket.

Lassan térünk nyugovóra, hisz ez az utolsó esténk. Lefekvéskor még egy kis jazz zenét hallgatunk, ami most nagyon jól esik.

XIV. nap (2017.07.23, vasárnap)

45. Kép: Az utolsó etap előtt

Reggel 6-kor kelek, mert a felkelő nap déli meleggel tölti meg a sátrunkat. Ez az utolsó napunk, innen már csak leérünk Mohácsig – gondolom ekkor. Ahogy számolom, 23-24 km kell még megtennünk addig, ahol randevút adtunk a gyerekeknek. A mellettünk lévő kőgát

pecázásra csábít, még sincs most nincs kedvem valahogy felmászni rá. Inkább élvezem a gyönyörű reggelt, még mindig hú kísérőink a böglyök társaságában, akiket a verőfényes napocska szintén felébresztett. A naplóba lejegyzem az elmúlt nap eseményeit, majd úgy döntök, hogy mégis végig húzom a partot a pergető botommal. Ilyen korán is magasan jár már a nap, így a kapások elkerültek. Közben Csilla is ébredszik, a sátor mélyéről szólongat. Mivel $\frac{1}{2}$ 7 óta már félmeztelenül sétálok fel-alá a parton így 8-kor ideje bemenni a csábító habok közé. Ádám-kosztümben válok eggyé a szeretett folyóval. Egész nap ki se másznék olyan kellemes az alkalmi fürdőkádunk.

A reggeli szokás szerint müzli és csoki. Könnyedén és rutinosan megy a sátorbontás és a bepakolás. Még 10 óra sincs, amikor indulás előtti búcsúfürdőzésünket rendezzük. Néhány fotó, majd hajóba szállunk és megkezdjük a célegyenes leküzdését. Csodálatos vízen indulunk el, könnyed az evezés. Élvezzük. Nem annyira a böglyö csapatot, akik továbbra is velünk tartanak. Arról beszélgetünk, hogy rosszul közelítjük meg a kérdést. Ez tanítás nekünk, az elfogadásról a rossz dolgok elengedéséről szól. Gondoljuk mindezt azért, mert amikor elkezdünk, róluk beszélni mindjárt megjelennek. Amikor elhatározzuk, hogy elengedjük őket, és már nem járunk „kanász-táncot” a hajóban, nem akarjuk leütni őket, hanem megpróbálunk velük együtt élni, láss, csodát egyszer csak elcsendesednek. Dunaszekcsőnél velünk együtt kiszállnak ők is, és többé már nem is térnek vissza. Az elmúlt 3 napban voltak útitársaink nehezítve életünket, egészen addig, amíg meg nem világosodott előttünk a szerepük. Így már nélkülük érünk révbe.

Dunaszekcső felé evezve, az utolsó kilométeren megélnékül a szembe szél. Nem esik jól, alig várjuk, hogy kiköthessünk egy kis lazításra. Déjá Vu-m van. A táj, a Duna íve, és amit a vízen átélünk, megszólalásig hasonlít Paks előtti élményeinkhez. Délben érkezünk a dunaparti település kompikötőjéhez, ahol Pakshoz hasonlatosan szintén nehéz a kikötés. A kövezésben éppen annyi rést találok, ahol ki tudom húzni a kenu orrát. Innen a túlparti Dunafalvára közlekedik az átkelőhajó. Délben érkezünk, de a Dunagyöngye Halászcserda még nincs nyitva, így elindulunk felfedezni Dunaszekcsőt.

Ahogy sétálunk, a szebb napokat megélt ódon házak között Csilla nem győzi fényképezni a gyönyörű mívés kapukat és szemet gyönyörködtető homlokzatokat. A Római kort felidéző XV: Lugio Napok és Limes tábor utolsó napjára csak a fesztivál bejárata emlékeztet. Nagy a csend. A falu visszahúzódott a vasárnap déli melegben. Lugio –

Dunaszekcső kelta eredetű elnevezése a Római Birodalom alatti időkben, egyben fontos állomása a Limes-nek.

Egy kis bisztrót találunk nyitva némi útbaigazítás után, ahol felfrissülhetünk és végre Csilla is megkapja a nap első kávéját. Én duplázok a sörrel, mert szomjúságomat nem egyszerű enyhíteni.

46. Kép: Dunaszekcsőn

Elbúcsúzunk Dunaszekcsőtől, és megkezdjük az utolsó 13 fkm megtételét. Váratlan meglepetésként viszont megkapjuk az eddigi legnagyobb szembeszelet, ami alaposan felkorbácsolja a folyót. Kénytelenek vagyunk viszonylag a part mentén araszolni lefelé, Páromon még így is kitör a rosszullét, ezért pár percre ki is kötünk, hogy stabil talaj legyen a lába alatt. Közben a gyerekek is bejelentkeznek, akik már Baján sétálgatnak. Jelezzük is, hogy nem kell sietniük, mert 15 óra előtt ilyen tempóban nem érünk Mohácsra. Dunaszekcső után még az is felmerül, hogy minek nekünk Mohácsra menni, nem ezen a pár kilométeren fog múlni. A nehézségek ellenére viszont mind a ketten egyöntetűen arra szavazunk, hogy Mohács a célkikötő. Nehogy már pont most adjuk fel. Ezért inkább végig

47. Kép: Előttünk Mohács

küzdjük magunkat utunk utolsó szakaszán. És a csodák most is megjelennek nekünk. Az utolsó 2 kilométeren, befordulva a Mohácsi kanyarba elcsendesedett a víz. A vámellenőrzésre váró hajók között siklunk be a „Sokacrév” kikötőbe, ahol minden februárban a Busók is megérkeznek hajójukon a túoldalról. Meglepetésünkre itt találkozunk néhány vízitúrázóval, akiknek szintén ez a végállomásuk. Vajon hol voltak az elmúlt 2 hétben?

Fiataljaink nehezen találnak meg minket, így van időnk kitakarítani Happy-t, aki hűségese társunk volt 400 km-en keresztül. Nem fogjuk fel, hogy vége a két hétnek és teljesítettük a kitűzött célt. Rutinosan rendezgetjük csomagjainkat, és amikor fiunk megérkezik az a legfontosabb, hogy hajónk biztonságosan rögzítve legyen a tetőcsomagtartón. A volánt most is átengedem, és a hátsó ülésen foglalunk helyett Csillával. Kicsit furcsán érzem magam újra a civilizált világban. Úgy meredek kifelé az ablakon, mint aki most először látja a Tolnai tájat.

48. Kép: Végállomás - Ismét szárazföldön

Hosszú az út Kismarosig, így $\frac{1}{2}$ 8-kor pakoljuk le, és helyezzük a csónaktárolóra Happyt, akitől érzékeny búcsút veszünk. T. Tamás és felesége őszinte elismeréssel fogad minket, ezt a teljesítményt ők is értékelik. Sok túrázót engednek a vízre, de tapasztalatuk szerint csak rövidebb szakaszokat eveznek meg általában. Jól esik a dicséret, de mosolygok is magamban, amikor már arra gondolok, hogy min kell majd változtatni, amikor az egész Dunát meghódítjuk a Fekete Erdőtől a Fekete tengerig.

Megköszönve a gyerekek segítségét, egy nagyon finom vacsorát fogyasztunk el közösen a kismarosi Patak vendéglőben, ami méltó megkoronázása volt az elmúlt két hét gasztronómia élményeinek. Este $\frac{1}{2}$ 11 mire hazaérünk jelenlegi otthonunkba Velencére. Megcsap a tó illata, ami egyre inkább szívemhez nő, de a dunai levegőt nem pótolhatja. Ki sem pakolunk a kocsiból. Elbúcsúzunk szeretteinktől, akik még tovább utaznak Fehérvárra, és egy alapos fürdés után pezsgőt bontunk gratulálva egymásnak az elmúlt két hét teljesítményéhez. Azt hiszem, még fel sem fogjuk mit vittünk véghez, csak az elismeréseket gyűjtjük mindenfelé.

49. Kép: Happy is hazaérkezett

Elmúlik éjfél, mikor elcsendesedünk és a hálósák helyett újból a puha takaró alá bújunk. Másnapra szabadságot vettem ki, amire most nagyobb szükségem van, mint gondoltam.

Epilógus

Másnap reggel mindketten úgy ébredünk, hogy hullámszik az ágy alattunk, ha behunyam a szemem sodor lefelé az ár. Képek jelennek meg előttem: víz, kenu, tűz, emberek. Több volt ez, mint, egy vízitúra. Zarándokút saját világunkba, olykor határaink feszegetésével. Egy valóra vált álom, amire még apám vágyakozott a szigetspiccen. S nem utolsósorban egy olyan erőpróba fizikálisan és mentálisan, ami még szorosabbra fonta amúgy is szoros kötelékünket.

Nehezen térünk magunkhoz, és semmihez nincsen kedvünk. Üresség van bennem, ahogy kiülünk a teraszra a reggeli kávé és tea elfogyasztására. Előttünk a medencében lágyan fodrozódik a víz, kicsit távolabbra nézve a Velencei Tó fensége tárul elénk, ahol ott, a

kikötőben ringatózik valahol horgász ladikunk, amivel talán a teljes Dunát meghódítjuk nem is olyan távoli jövőben.

Az élő nádasból a már jól ismert illat teríti be a környéket. Idilli a kép, valószínű sokan cserélnének velünk. A Duna szülötteként furcsa érzés kerít hatalmába, és gondolataim messzi vizeken járnak. Hazaértünk, pedig csak most jöttem el otthonról. Az ambivalens helyzet felveti a kérdés, hogy hol is van a szűk hazánk a világban. Az enyém ott van, ahol Társammal együtt szippantunk a levegőből, és építgetjük saját és szeretteink életét. Mindegy milyen országban, milyen városban vagyunk. Mégis vannak kötődések. Amiktől eltávolodunk, de szívünkben mindig kitüntetett helyet foglalnak el. Bárhol is jártam a világban a Duna mindig ilyen maradt. A távolból is lágyan simogat, magához ölel, s intően üzen a természeti embernek, ki ott világra jött, s majdan sírhantja lesz, ha az élet folyama az utolsó kikötőbe hajózik be.

* * *